

Milan Vojáček

Velkostatek Maleč v riegrovské éře

(posudek školitele)

Pan mgr. Milan Vojáček patří bezpochyby k teoreticky, ale i prakticky k nejlépe erudovaným mladým českým historikům a to již proto, že vedle historie absolvoval rovněž filosofii a archivnictví. Právě jeho zásluhou za déle než šestiletého původu v Archivu NM doznal rozsáhlý soubor riegrovských písemností výrazný posun nejen k jejich zpřístupnění badatelské veřejnosti, ale i jejich „kvalitativního“ využití. Překvapilo mě proto pouze částečně, když se na mě obrátil M. Vojáček s dotazem, zdali by mohl zpracovat riegrovské hospodářské aktivity jako disertaci, disertaci, jíž bych byl školitelem. Uvědomil jsem tehdy, že pro mě jako historika raného novověku má tento přesah značný význam, a to třeba v dlouhé vlně trvání mnohých hospodářských aktivit.

M. Vojáček se projevil jako značně samostatný student postgraduálního studia. Naši vzájemnou spolupráci považuji za jistým způsobem vzorovou či modelovou, byť do značné části neopakovatelnou. Přispívaly k tomu jednak naše značně neformální vztahy, na druhé straně musím vyzvednout tu skutečnost, že M. Vojáček ani v nejmenším náznaku neusiloval o to, že by je snad mohl „zneužít.“

Předepsané zkoušky splnil splnil v podstatě v termínech pro interní doktorandské studium. Na vlastní práci se velmi dobře připravil již tím, že prostudoval „velkostatkovou“ literaturu, nejen naši a to od raného novověku. Heuristicky relativně dlouho otevřenou partii o „předriegrovské“ Malči nakonec vyřešit patrně nejlépe, jak mohl. Jistě, M. Vojáček měl výhodu, že mohl denně pracovat s rozsáhlým komplexem zachované dokumentace a to způsobem, o jakém badatel v archivu může jenom snít. Zde je důležité, že tato možnost byla dle mého soudu optimálně využita pro kvalitativní úroveň disertace.

Ne, není mým úmyslem pouze chválit, neboť i M. Vojáček má své „slabé stránky.“ Tou základní je bezpochyby skutečnost, že dosti „nerad píše.“ To je jeden z kořenů, proč proč práci odevzdává „až“ v pátém roce doktorandského studia, ač jeho plán byl původně daleko kratší. Je třeba ovšem podotknout, že jeho „potýkání“ s riegrovskými tématy nabralo ještě jeden závažný rozměr. M. Vojáček se stal leadrem kolektivního grantu, jehož ambicí je zpřístupnit ohromné bohatství, které zanechala Marie Červinková-Riegrová ve svých deníkových zápiscích.

Předložená Vojáčkova disertace má jasné teoretické zakotvení, které není žádnou recepcí hotového „vzoru“, ale výsledkem poctivého autorovala hledání a pochybování. Totéž platí i o využití pramenů, neboť základem je tu korespondence klíčových i okrajových osobností. M. Vojáček tak posunul řadu teoretických i heuristických aspektů při zpracování tématu, která má v naší historiografii tak dlouhou tradici – panství, velkostatek.

Disertace Milana Vojáčka splňuje všechny nároky kladené na tento typ kvalifikačního spisu a já jej **možu s potěšením doporučit k obhajobě.**

Praha 10.8.06

Prof. PhDr. Jaroslav Čechura, DrSc.
Ústav českých dějin FFUK